یادداشت

محسن رضوانی
رئیس فدراسیون شنا و ورزش‌های آبی

بی‌مهری به رشته‌های مادر

حمایت مالی از ورزشکاران نخبه در مسیر المپیک، فرصتی ارزشمند برای آماده‌سازی قهرمانان و کاهش دغدغه‌های مالی آنهاست؛ حمایتی که می‌تواند نقش مهمی در تمرکز ورزشکاران بر تمرین و کسب سهمیه داشته باشد.

طبق روال دوره‌های گذشته، کمیته ملی المپیک برای حضور در بازی‌های لس‌آنجلس ۲۰۲۸، ۱۲ ورزشکار را برای دریافت بورسیه IOC معرفی کرده است. در فهرست معرفی‌شده، ورزشکارانی از رشته‌های تکواندو، کشتی، تیراندازی با کمان، سنگ‌نوردی، وزنه‌برداری، روئینگ، تیراندازی و شمشیربازی حضور دارند؛ اما جای برخی رشته‌های مهم و پایه ورزش ایران خالی است. دوومیدانی، به‌عنوان مادر ورزش‌ها و یکی از پرمدال‌ترین رشته‌های المپیک، در سه دوره گذشته بازی‌ها، یعنی ریو ۲۰۱۶، توکیو ۲۰۲۰ و پاریس ۲۰۲۴، نماینده‌ای در کاروان ایران داشته است، اما در فهرست جدید بورسیه‌ها سهمی ندارد.

ژیمناستیک نیز شرایط مشابهی دارد. رشته‌ای که می‌توان آن را الفبای بسیاری از مهارت‌های ورزشی دانست. مدال نقره مهدی الفتی در ناگویا بار دیگر ظرفیت‌های این رشته را به نمایش گذاشت؛ مدالی ارزشمند که انتظار می‌رفت در ارزیابی‌های حمایتی نیز مورد توجه قرار بگیرد، اما نام الفتی در میان بورسیه‌بگیران دیده نمی‌شود.

شنا نیز یکی دیگر از رشته‌های مادر و پرمدال المپیک است. هرچند این رشته در ایران سال‌ها با محدودیت‌هایی روبه‌رو بوده، پیشرفت شناگران مستعد در سال‌های اخیر امیدها را برای حضور در لس‌آنجلس زنده کرده است. امیر مطاعی از جمله شناگرانی است که امید می‌رود تا عید سهمیه مستقیم المپیک را کسب کند. سام واژیر نیز دیگر استعداد شناست که مسیر او برای کسب سهمیه در سال ۲۰۲۷ مشخص خواهد شد.

نکته قابل تأمل اینکه دوومیدانی، ژیمناستیک و شنا در المپیک پاریس نماینده داشتند، اما در فهرست جدید بورسیه‌ها جایی به آنها اختصاص داده نشده است. پرسش اینجاست که معیار کمیته ملی المپیک برای انتخاب این ۱۲ ورزشکار چه بوده و عملکرد گذشته، شانس کسب سهمیه یا احتمال مدال‌آوری چه جایگاهی در تصمیم‌گیری داشته است؟

گفت‌وگو

بنیامین فرجی، ملی‌پوش تنیس روی میز در گفت‌وگو با «ایران»:

بورسیه ندادند اما رؤیای لس‌آنجلس را رها نمی‌کنم

گروه ورزشی/ اختصاص ماهیانه ۷۵۰ دلار به ۱۲ ورزشکار ایرانی در قالب بورسیه کسب سهمیه المپیک لس‌آنجلس، فرصتی ارزشمند برای کمک به هزینه‌های تمرین، اردوهای خارجی، استخدام مربی و حضور در مسابقات بین‌المللی است. اما فهرست معرفی‌شده از سوی کمیته ملی المپیک با پرسش‌هایی همراه شده است؛ چراکه نام تعدادی از چهره‌های موفق و استعدادهای جوان ورزش ایران در میان دریافت‌کنندگان این حمایت دیده نمی‌شود. یکی از این نفرات بنیامین فرجی، پدیده جوان تنیس روی میز ایران و جهان است که با وجود قرار گرفتن در جمع امیدهای کسب سهمیه المپیک، از دریافت این بورسیه محروم مانده است.

بنیامین فرجی که در سال‌های اخیر با پیروزی مقابل بازیکنان مطرح جهان به عنوان غول‌کش جوان تنیس روی میز شناخته شده و سابقه حضور در بازی‌های المپیک جوانان را نیز دارد، درباره اهمیت این حمایت مالی به «ایران» می‌گوید: «این مبلغ ۷۵۰ دلار ماهیانه کمک قابل توجهی به روند تمرینی و حضور من در رویدادهای رسمی و تورهای جهانی خواهد کرد. با دریافت این حمایت می‌توانم با شرایط بهتری در مسابقات حاضر شوم و برای رقابت‌های انتخابی المپیک آماده‌تر باشم.»

این ملی‌پوش جوان که در کنار برادران عالمیان از امیدهای تنیس روی میز ایران برای کسب سهمیه لس‌آنجلس محسوب می‌شود، درباره هزینه‌های آماده‌سازی و تأثیر این بورسیه بر برنامه‌های تمرینی‌اش توضیح می‌دهد: «در حال حاضر یک مربی در آلمان دارم و همین مبلغ دلاری می‌تواند بخش زیادی از هزینه‌های همکاری با او را پوشش دهد. با این حمایت دیگر دغدغه کمتری برای تأمین دستمزد مربی خواهم داشت. علاوه بر این، می‌توانم رایزنی کنم تا در کمپ‌های تمرینی و بین‌المللی بیشتری حضور داشته باشم و شرایط فنی خودم را ارتقا بدهم.»

بنیامین فرجی در ادامه با اشاره به هزینه‌های این رشته می‌گوید: «شاید به نظر خیلی‌ها تنیس روی میز ورزش پرهزینه‌ای نباشد، اما حتی تهیه راکت‌های حرفه‌ای و باکیفیت هم هزینه سنگینی دارد. برای ورزشکاری که می‌خواهد در سطح بین‌المللی رقابت کند، این هزینه‌ها اهمیت زیادی دارد و حمایت مالی می‌تواند بخشی از دغدغه‌هایش را برطرف کند.»

او درباره قرار نگرفتن نامش در فهرست بورسیه‌بگیران نیز با وجود نیاز به این حمایت، رویکردی حرفه‌ای دارد: «به هر حال تصمیم کمیته ملی المپیک بوده و من به عنوان ورزشکار باید به آن احترام بگذارم. مطمئن باشید تمام تلاشم را می‌کنم تا سهمیه المپیک را بگیرم و بهترین اتفاق را در لس‌آنجلس رقم بزنم.»

«ایران» ضرورت بازنگری در **شیوه تخصیص بورسیه ورزشکاران المپیکی** را بررسی می‌کند

استعدادها زیر سایه نام‌های تکراری

سینا حسینی / توزیع بورسیه‌های ورزشی کمیته ملی المپیک در سال‌های مختلف همواره با پرسش‌ها و اعتراض‌هایی از سوی ورزشکاران، فدراسیون‌ها و اهالی ورزش همراه بوده است؛ اعتراض‌هایی که بیش از هر چیز، ضرورت بازنگری در شیوه انتخاب و تخصیص این حمایت‌ها را یادآوری می‌کند. بورسیه‌هایی که با هدف پشتیبانی از قهرمانان و فراهم کردن شرایط مناسب برای حضور موفق در بازی‌های المپیک در نظر گرفته شده‌اند، باید بر پایه معیارهای روشن، عدالت و شایسته‌سالاری توزیع شوند؛ موضوعی که به نظر می‌رسد همچنان نیازمند توجه جدی مدیران ورزش کشور است. در رشته‌های مختلف ورزشی، جوانان مستعدی حضور دارند که با وجود برخورداری از توانایی فنی، انگیزه بالا و ظرفیت دستیابی به افتخارات بین‌المللی، هنوز فرصت کافی برای دیده‌شدن و اثبات توانایی‌های خود پیدا نکرده‌اند. بی‌توجهی به این سرمایه‌های انسانی می‌تواند فرصت‌های ارزشمندی را از ورزش کشور بگیرد. بورسیه‌های المپیکی باید بستری برای شناسایی و حمایت از چنین استعدادهایی نیز باشند، نه اینکه تنها به چهره‌هایی اختصاص پیدا کنند که پیش از این بارها مورد حمایت قرار گرفته‌اند.

البته حمایت از قهرمانان باسابقه و مدال‌آور امری ضروری و قابل دفاع است، اما این حمایت نباید به بهای نادیده گرفتن نسل جدید و استعدادهای نوظهور تمام شود. تداوم حضور نام‌های همیشگی در فهرست بورسیه‌بگیران، بدون ارزیابی دقیق شرایط فعلی، روند پیشرفت و ظرفیت آینده ورزشکاران، می‌تواند این تصور را ایجاد کند که فرصت برخورداری از حمایت‌های ویژه برای همه به یک اندازه فراهم نیست. چنین برداشتی بویژه در میان ورزشکاران جوانی که سال‌ها برای رسیدن به سطح قهرمانی تلاش کرده‌اند، زمینه دلسردی و کاهش انگیزه را فراهم می‌کند. انتظار صاحب‌نظران و ورزشکاران جوان المپیکی از کمیته ملی المپیک این است که در شیوه تخصیص بورسیه‌ها بازنگری جدی صورت گیرد. تدوین شاخص‌های مشخص و قابل سنجش بر اساس سوابق مدالی، رکوردهای ثبت‌شده، جایگاه بین‌المللی، روند پیشرفت، ظرفیت رشد و شانس کسب سهمیه و مدال المپیک می‌تواند به تصمیم‌گیری منصفانه‌تر کمک کند. انتشار معیارهای انتخاب و ارائه توضیح درباره دلایل قرار گرفتن یا حذف ورزشکاران نیز گامی ضروری برای افزایش اعتماد به این فرآیند است.

نباید فراموش کرد که عدالت به معنای حذف قهرمانان پرافتخار نیست؛ بلکه به معنای فراهم کردن فرصت برابر برای تمام ورزشکاران شایسته است. بورسیه ورزشی نباید به امتیازی برای نام‌های آشنا تبدیل شود؛ این حمایت باید سرمایه‌گذاری هدفمند روی استعداد، شایستگی و آینده ورزش کشور باشد. بازنگری در سازوکار فعلی، توجه به جوانان و پایبندی به اصل شایسته‌سالاری، مطالبه‌ای منطقی از مدیران ورزش است؛ مطالبه‌ای که بی‌توجهی به آن می‌تواند به تداوم نارضایتی‌ها و دلسردی بخشی از بدنه ورزش قهرمانی منجر شود.

مصطفی هاشمی‌طبا، رئیس پیشین کمیته ملی المپیک در گفت‌وگو با «ایران»:

بورسیه المپیک جای انتخاب‌های سلیقه‌ای نیست

پریسا غفاری/ رئیس پیشین کمیته ملی المپیک با انتقاد از نحوه معرفی فهرست ۱۲ نفره بورسیه کسب سهمیه بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس، معتقد است نبود آیین‌نامه مشخص و معیارهای امتیازدهی شفاف می‌تواند عدالت در انتخاب ورزشکاران را زیرسوال ببرد. مصطفی هاشمی‌طبا در گفت‌وگو با «ایران» با تأکید بر ضرورت حمایت از استعدادهای جوان و رشته‌های کمتر برخوردار، می‌گوید کمیته ملی المپیک باید سازوکاری طراحی کند که انتخاب ورزشکاران براساس شاخص‌های فنی، نتایج بین‌المللی، شرایط سنی و جایگاه آنها در رقابت‌های المپیک انجام شود؛ نه براساس سلیقه و تصمیم افراد. در ادامه این گفت و گو را می خوانید:

ارزیابی شما از فهرست ۱۲ نفره معرفی‌شده برای دریافت بورسیه کمیته بین‌المللی المپیک به منظور کسب سهمیه بازی‌های ۲۰۲۸ لس‌آنجلس چیست؟

پیش از هر چیز باید مشخص شود که این افراد براساس چه معیارهایی انتخاب شده‌اند. اگر انتخاب‌ها مطابق دستورالعمل و آیین‌نامه مشخصی انجام شده باشد، می‌توان درباره شایستگی نفرات معرفی‌شده قضاوت کرد؛ اما تا جایی که اطلاع دارم، آیین‌نامه مدونی برای این کار وجود ندارد. اگر چنین سازوکاری تعریف نشده باشد، انتخاب‌ها از همان ابتدای اجرای طرح با ابهام همراه بوده است. وقتی معیار مشخصی وجود نداشته باشد، نمی‌توان اطمینان داشت که همه ورزشکاران واجد شرایط فرصت برابری برای قرار گرفتن در فهرست داشته‌اند.

اصولاً فلسفه بورسیه کمیته بین‌المللی المپیک چیست و چه گروهی از ورزشکاران باید در اولویت دریافت آن قرار بگیرند؟

بورسیه طرحی است که کمیته بین‌المللی المپیک برای هر دوره بازی‌های المپیک و با هدف حمایت از ورزشکارانی اجرا می‌کند که شانس کسب سهمیه دارند. در این طرح، ورزشکاران از حمایت مالی ویژه برخوردار می‌شوند تا بتوانند شرایط مناسب‌تری برای آماده‌سازی و حضور در رقابت‌های انتخابی المپیک داشته باشند. این حمایت‌ها حوزه‌های مختلفی را شامل می‌شود؛ از جمله تأمین هزینه تمرین و اردوهای برون‌مرزی، جذب مربی اختصاصی خارجی، تهیه تجهیزات تخصصی و هزینه‌های درمانی. البته هدف IOC تنها پرداخت کمک مالی نیست. این نهاد توجه ویژه‌ای به ورزشکاران جوان و آینده‌داری دارد که به دلیل محدودیت منابع مالی و امکانات، از حمایت کافی برخوردار نیستند. بنابراین در معرفی نفرات باید مشخص شود که این اهداف تا چه اندازه مورد توجه قرار گرفته است.

برای جلوگیری از اعمال سلیقه در انتخاب ورزشکاران، چه سازوکاری باید در کمیته ملی المپیک تدوین شود؟

انتخاب افراد باید براساس ضوابط روشن و قابل اندازه‌گیری صورت بگیرد. البته درباره دوره‌ای که حدود ۲۰ سال قبل در کمیته ملی المپیک حضور داشتم، به خاطر ندارم که فرآیند انتخاب بورسیه‌ها دقیقاً چگونه انجام می‌شد؛ اما امروز معتقدم باید آیین‌نامه‌ای مشخص برای این کار وجود داشته باشد.

در این آیین‌نامه باید شاخص‌هایی مانند سن ورزشکار، نتایج و امتیازهای کسب‌شده در رقابت‌های جهانی و قاره‌ای، سطح مسابقاتی که ورزشکار از آن سهمیه گرفته و جایگاه او در دوره‌های قبلی المپیک لحاظ شود. هرکدام از این شاخص‌ها باید امتیاز مشخصی داشته باشند تا امکان مقایسه عادلانه میان ورزشکاران فراهم شود. بهتر است تمام اطلاعات در اختیار یک سامانه یا نرم‌افزار قرار بگیرد و امتیاز نهایی براساس داده‌های ثبت‌شده محاسبه شود. در چنین شرایطی، اشخاص نمی‌توانند با سلیقه شخصی در انتخاب‌ها دخالت کنند و مسئولیت معرفی نفرات نیز براساس یک فرآیند قابل ارزیابی خواهد بود. این روش می‌تواند به شفافیت تصمیم‌گیری کمک کند و جای شک و شبهه باقی نگذارد.

در فهرست اعلام‌شده، نام برخی ورزشکاران جوان و آینده‌دار دیده نمی‌شود.

بله. به طور کلی نباید استعدادهای جوانی مانند مهدی الفتی و بنیامین فرجی را نادیده گرفت. الفتی با کسب سهمیه المپیک پاریس کار بزرگی انجام داد. گرفتن سهمیه در رشته ژیمناستیک از قاره آسیا بسیار دشوار است و ارزش فنی بالایی دارد. حضور او در المپیک نشان داد که ظرفیت بالایی برای پیشرفت دارد و باید از چنین ورزشکاری حمایت شود.

در همین رشته، آرمان خدایی نیز با وجود اینکه اولین حضور خود را در رده بزرگسالان و بازی‌های آسیایی تجربه می‌کرد، توانست بالاتراز ژیمناست‌های چین و کره‌جنوبی قرار بگیرد و مدال نقره کسب کند. این نتیجه نشان‌دهنده استعداد و توانایی اوست. چرا نباید چنین ورزشکاری در فهرست حمایت‌ها قرار بگیرد؟ بنیامین فرجی نیز در تنیس روی میز یک استعداد ویژه و نابغه محسوب می‌شود. او در المپیک جوانان حضور درخشانی داشت و می‌تواند آینده روشنی داشته باشد. دریافت بورسیه می‌تواند کمک بزرگی به روند پیشرفت او باشد. اگر هدف حمایت از نسل آینده ورزش ایران است، باید چنین استعدادهایی در اولویت قرار بگیرند.

در میان غایبان فهرست، نام ورزشکاران مدال‌آور بازی‌های آسیایی نیز به چشم می‌خورد. درباره علی امیریان و زهرا زارعی چه نظری دارید؟

تعجب من این است که چرا نام برخی مدال‌آوران رشته‌های مادر در این فهرست دیده نمی‌شود. علی امیریان و زهرا زارعی مدال‌هایی برای ورزش ایران کسب کرده‌اند که ارزش زیادی دارد. دوومیدانی و ژیمناستیک از رشته‌های مادر ورزش محسوب می‌شوند، اما در کشور ما از نظر امکانات، قراردادهای باشگاهی و حمایت مالی با محدودیت‌های زیادی مواجه هستند. همه می‌دانیم که IOC به رشته‌های مادر توجه ویژه‌ای دارد. دوومیدانی نیز یکی از مهم‌ترین و پرتماشاگرترین رشته‌های بازی‌های المپیک است. در کشورهای صاحب‌نام ورزش، مانند چین و آمریکا، بخش قابل توجهی از مدال‌های المپیک در رشته‌هایی مانند دوومیدانی و شنا به دست می‌آید. انتظار می‌رود کمیته ملی المپیک ایران نیز در سیاست‌های حمایتی خود توجه بیشتری به این رشته‌ها داشته باشد.

موضوع دیگری که در فهرست بورسیه‌ها مطرح شده، بحث برابری جنسیتی و سهم ورزشکاران زن و مرد است. ارزیابی شما از این موضوع چیست؟

برابری جنسیتی یکی از موضوعاتی است که کمیته بین‌المللی المپیک همواره به آن توجه داشته است. در دوره‌ای که من در کمیته ملی المپیک حضور داشتم، IOC برای حضور زنان در ساختار مدیریتی کمیته‌های ملی المپیک نیز اهمیت قائل بود و مقرر می‌شد یک‌سوم اعضای هیأت اجرایی را زنان تشکیل دهند. حتی برای این موضوع امتیازهایی نیز در نظر گرفته می‌شد.

زنان ورزشکار ایران نشان داده‌اند که از انگیزه، توانایی و مسئولیت‌پذیری بالایی برخوردارند و برای کسب مدال‌های ارزشمند تمام تلاش خود را به کار می‌گیرند. بنابراین حق آنهاست که در فرصت‌های حمایتی و سهمیه‌های بورسیه از شرایط برابر برخوردار باشند. البته تأکید می‌کنم که برابری جنسیتی نیز باید در چارچوب ضوابط و آیین‌نامه‌ای شفاف اجرا شود. مهم این است که همه ورزشکاران، چه زن و چه مرد، براساس شایستگی‌های فنی و معیارهای مشخص ارزیابی شوند و هیچ استعدادی به دلیل نبود سازوکار عادلانه از فرصت حمایت و پیشرفت محروم نماند.

منبع: کمیته ملی المپیک

> مهم این است که همه ورزشکاران، چه زن و چه مرد، براساس شایستگی‌های فنی و معیارهای مشخص ارزیابی شوند و هیچ استعدادی به دلیل نبود سازوکار عادلانه از فرصت حمایت و پیشرفت محروم نماند

محسن شادی، رئیس فدراسیون روئینگ درگفت‌وگو با «ایران»:

در روئینگ دنبال بورسیه بی‌حساب و کتاب نیستم

مهری رنجبر / رئیس فدراسیون روئینگ (قایقرانی) معتقد است تعداد بورسیه‌های المپیک باید براساس عملکرد و شانس واقعی کسب سهمیه توزیع شود؛ او با وجود تمایل به افزایش سهمیه‌های حمایتی رشته‌اش، معرفی یک ورزشکار را تصمیمی منطقی و قابل دفاع می‌داند.

توزیع بورسیه‌های کمیته بین‌المللی المپیک (IOC) برای المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس، بار دیگر بحث درباره معیارهای انتخاب ورزشکاران و سهم رشته‌های مختلف از حمایت‌های بین‌المللی را داغ کرده است. در شرایطی که برخی رشته‌ها با تعداد بیشتری از بورسیه‌ها در این مسیر قرار گرفته‌اند، فدراسیون روئینگ تنها فاطمه مجلل را برای دریافت این حمایت معرفی کرده است. محسن شادی، رئیس فدراسیون روئینگ، معتقد است تصمیم‌گیری در این زمینه باید براساس واقعیت‌های فنی، عملکرد ورزشکاران و احتمال کسب سهمیه المپیک باشد، نه بلندپروازی‌هایی که ممکن است در آینده به پاسخگویی و انتقاد منجر شود. او در گفت‌وگو با «ایران» از دلایل این انتخاب و دشواری مسیر روئینگ تا المپیک ۲۰۲۸ می‌گوید.

محسن شادی درباره معرفی تنها یک ورزشکار برای دریافت بورسیه IOC توضیح می‌دهد: «من هم دوست دارم و از خدایم است که تعداد بورسیه‌های روئینگ بیشتر باشد. این رشته در دوره قبل المپیک دو سهمیه، در بخش تک‌نفره و دونفره دختران، داشت. اما اگر بعد از المپیک با مشکل مواجه شویم و نتیجه نگیریم، باید به کمیته ملی المپیک و رسانه‌ها پاسخگو باشم. نمی‌خواهم فردا زیر سؤال بروم.» رئیس فدراسیون روئینگ تعداد بیشتر بورسیه‌های کشتی، تکواندو و وزنه‌برداری را متناسب با سابقه و عملکرد این رشته‌ها می‌داند و تأکید می‌کند: «کشتی تا امروز با مدال‌هایش در المپیک برای کاروان ایران آبروداری کرده است. تکواندو و وزنه‌برداری هم مدال‌آور بوده‌اند. وقتی شرایط آنها متفاوت است، حق دارند ورزشکاران بیشتری از بورسیه IOC برخوردار شوند. با اینکه این بورسیه‌ها برای دو سال در نظر گرفته شده و تغییر آنها تنها با ارائه مستندات قوی امکان‌پذیر است.» محسن شادی در ادامه به دشوارتر شدن مسیر کسب سهمیه المپیک ۲۰۲۸ در رشته روئینگ اشاره کرد و گفت: «با تغییر قوانین در آسیا، شرایط کسب سهمیه المپیک بسیار سخت‌تر شده است. قبلاً وضعیت متفاوت بود، اما حالا باید دو نفر قهرمان شوند. حتی در ماده دونفره سبک‌وزن نیز بخش میکس در المپیک حضور دارد. از طرفی فاطمه مجلل در ناگویا طلای سبک‌وزن را گرفت، اما برای المپیک باید در سنگین‌وزن سهمیه بگیرد.

بنابراین با اینکه می‌دانم بورسیه برای قایقرانم امتیاز مهمی است، نمی‌خواهم با ادعای واهی فقط امتیاز بگیرم. اگر مدال نگیرند، باید پاسخگو باشم و نمی‌خواهم حرف‌وحدیثی ایجاد شود.»

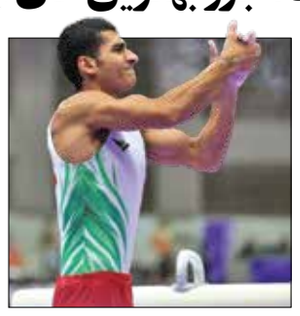
رئیس فدراسیون روئینگ درباره حضور دوباره علی پاکدامن، شمشیرباز باتجربه، در فهرست بورسیه‌ها و همچنین معرفی ناهید کیانی و مبینا نعمت‌زاده از سوی تکواندو گفت: «درباره علی پاکدامن نمی‌توانم اظهارنظر کنم و بگویم حق او نیست؛ به هرحال تصمیم فدراسیون شمشیربازی بوده است. ناهید کیانی و مبینا نعمت‌زاده مدال‌آور المپیکی هستند. درست است که مبینا مصدوم شده، اما خداحافظی نکرده و یکی از آینده‌داران تکواندو است. چه کسی فکر می‌کرد رحمان عموزاد بعد از قهرمانی در المپیک ۲۰۲۴، در مسابقات جهانی شکست بخورد.»

آرمان خدایی، ژیمناست ملی‌پوش در گفت‌وگو با «ایران»:

۱۲ منتخب بورسیه IOC جزو بهترین های ایران هستند

گروه ورزشی / نایب‌قهرمان بازی‌های آسیایی ناگویا می‌گوید برای کسب سهمیه المپیک ۲۰۲۸ و اثبات شایستگی‌اش به مسئولان تلاش می‌کند؛ هرچند معتقد است حمایت مالی IOC می‌تواند انگیزه ورزشکاران را چند برابر کند.

انتشار فهرست ۱۲ ورزشکار ایرانی دریافت‌کننده بورسیه ۷۵۰ دلاری کمیته بین‌المللی المپیک برای المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس، با واکنش‌های متفاوتی همراه شد. انتخاب ورزشکارانی از هشت فدراسیون و غیبت برخی چهره‌های مدال‌آور و مستعد، پرسش‌هایی درباره معیارهای گزینش این فهرست به وجود آورد. نبود نام مهدی الفتی، ژیمناستی که در المپیک ۲۰۲۴ پاریس به عنوان پنجمی دست یافت، یکی از نکات بحث‌برانگیز این انتخاب بود. در چنین شرایطی، آرمان خدایی، نایب‌قهرمان بازی‌های آسیایی ناگویا در ماده خرک حلقه، نیز یکی از ورزشکارانی است که نامش در فهرست دیده نمی‌شود؛ اتفاقی که البته نتوانسته انگیزه او را برای رسیدن به المپیک و کسب مدال کاهش دهد. آرمان خدایی که در اولین تجربه حضورش در بازی‌های آسیایی توانست در رقابت با قهرمانان بزرگ ژیمناستیک آسیا و جهان به مدال نقره برسد، درباره غیبت نامش در فهرست بورسیه‌شدگان به «ایران» گفت: «۱۲ ورزشکاری که اسم‌شان در این فهرست قرار دارد، جزو بهترین‌های ایران هستند و می‌توانند افتخارآفرین باشند. امیدوارم موفقیت آنها ادامه‌دار باشد. به نظرم واقعاً جای مهدی الفتی در این فهرست خالی است. اگر من نیستم، اما جا داشت نام الفتی باشد. به هر حال او در المپیک ۲۰۲۴ پاریس به مقام پنجم رسید.»

این ژیمناست جوان معتقد است ناراحتی بابت انتخاب نشدن، کمکی به پیشرفت او نمی‌کند: «من در اولین تجربه حضورم در بازی‌های آسیایی و در رقابت با بزرگان توانستم مدال نقره بگیرم. به همین دلیل فکر می‌کنم شایستگی دریافت بورسیه IOC را داشتم، اما حالا که انتخاب نشده‌ام، ناراحت نیستم؛ چون با ناراحتی دردی دوا نمی‌شود. نمی‌دانم چه کسانی این ۱۲ ورزشکار را انتخاب کرده‌اند و تنها چیزی که می‌دانم این است که باید کارم را بدون اشتباه ادامه بدهم.» نایب‌قهرمان خرک حلقه بازی‌های آسیایی ناگویا حالا هدف بزرگی را دنبال می‌کند؛ کسب سهمیه المپیک ۲۰۲۸ و حضور در جمع مدعیان مدال. او در این باره می‌گوید: «تمام تلاشم را می‌کنم تا ابتدا سهمیه المپیک را بگیرم و بعد برای کسب اولین مدال المپیکی ژیمناستیک ایران بجنگم. در ناگویا با قهرمانان جهان رقابت کردم و نایب‌قهرمان شدم. به همین دلیل امیدوارم بتوانم از طریق مسابقات قهرمانی جهان یا شش مسابقه رنکینگ جام جهانی سهمیه المپیک را به دست بیاورم. شاید با کسب سهمیه، نامم به فهرست بورسیه اضافه شود و اگر هم نشد، حتماً خواست خدا بوده است.» آرمان خدایی در پایان درباره اهمیت حمایت مالی IOC و تأثیر آن بر انگیزه ورزشکاران تأکید می‌کند: «شما بگویید یک دلار؛ همان هم گوشه‌ای از زندگی ما را تأمین می‌کند. بدون شک حمایت مالی انگیزه ورزشکاران را چند برابر می‌کند. البته اگر چنین حمایتی هم نباشد، ما در کارمان کم نمی‌گذاریم.»

علی امیریان، دونده ملی‌پوش نیمه استقامت در گفت‌وگو با «ایران»:

مدال آسیایی گرفتم، اما انگار اصلاً ما را نمی‌بینند!

گروه ورزشی / مدال نقره ۸۰۰ متر بازی‌های آسیایی ناگویا، رکورد یک دقیقه و ۴۴ ثانیه و قرارگرفتن در جمع ۵۲ دونده برتر جهان؛ دستاوردهایی که به نظر می‌رسد برای جلب توجه مسئولان ورزش و قرارگرفتن در فهرست بورسیه‌های کمیته بین‌المللی المپیک کافی نبوده است. علی امیریان، دونده ۲۱ ساله نیمه‌استقامت بمپور، یکی از ورزشکارانی است که جای خالی‌اش در فهرست بورسیه‌ها به چشم می‌آید. او که در اولین تجربه حضورش در بازی‌های آسیایی به مدال نقره رسید، معتقد است دوومیدانی به‌عنوان رشته مادر المپیک، سهم شایسته‌ای از حمایت‌های ورزشی ندارد. امیریان از غیبت نام ملی‌پوشان دوومیدانی در فهرست بورسیه‌های IOC گلایه دارد. او در گفت‌وگو با «ایران» می‌گوید: «ظاهراً قبلاً هم چنین اتفاقی افتاده و هیچ‌کدام از ورزشکاران دوومیدانی در جمع بورسیه‌شدگان قرار نگرفته‌اند. ما در ناگویا مدال ارزشمندی گرفتیم و رکوردهای خوبی هم ثبت کردیم. انتظار می‌رفت نام دست‌کم یک دوومیدانی کار در این فهرست باشد، اما متأسفانه خیلی راحت از کنار این رشته گذشتند.»

این دونده جوان بی‌توجهی مسئولان ورزش به شرایط دوومیدانی‌کاران را ناراحت‌کننده می‌داند و با اشاره به عملکرد خود در ناگویا ادامه می‌دهد: «واقعاً جای تأسف دارد که هیچ‌کدام از بچه‌های دوومیدانی بورسیه IOC نشده‌اند. آیا مسئولان وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک می‌دانند من با چه شرایطی و با رکورد یک دقیقه و ۴۴ ثانیه در بازی‌های آسیایی دویدم؟ اکنون در جمع ۵۲ دونده برتر دنیا قرار دارم و ۵۶ نفر اول رنکینگ جهانی سهمیه قهرمانی جهان را می‌گیرند. نمی‌دانم چرا به رشته اول المپیک این‌قدر بی‌اعتنا هستند و انگار اصلاً ما را نمی‌بینند.»

علی امیریان معتقد است بورسیه ماهانه ۷۵۰ دلاری IOC می‌توانست کمک بزرگی به مسیر حرفه‌ای او باشد: «اگر بورسیه می‌شدم، این مبلغ کمک قابل‌توجهی برایم بود. حداقل می‌توانستم مربی خارجی بگیرم و برای پیشرفت بیشتر تلاش کنم. من در ۲۱ سالگی مدال بازی‌های آسیایی گرفتم و شانس کسب سهمیه المپیک را هم دارم. بی‌توجهی مسئولان به دوومیدانی و ورزشکارانی مثل من واقعاً ناراحت‌کننده است.»

علی امیریان در ادامه می‌گوید: «در رشته‌های تیمی، ۲۲ ورزشکار برای یک مدال برنز تلاش می‌کنند، اما تیم دوومیدانی ما در ناگویا ۱۲ نفر بود و چهار مدال گرفت. من هم نقره گرفتم. در رشته‌های انفرادی باید با تعداد زیادی از مدعیان رقابت کرد و رسیدن به سکو اصلاً آسان نیست.»

او ابراز امیدواری می‌کند نگاه مسئولان به دوومیدانی تغییر کند: «امیدوارم بچه‌های دوومیدانی هم بورسیه بگیرند. شرایط مالی بسیاری از دونده‌ها مناسب نیست، در حالی که ظرفیت کسب سهمیه و حتی مدال المپیک را دارند. من مسابقات رضا علیپور را هم دنبال می‌کنم، اما معتقدم باید به جوان‌ترها توجه بیشتری شود.»